

Άκουσα προσεκτικά το podcast του Θέμη Καίσαρη για την περίπτωση του Γιώργου Γεωργίου. ▯ Διάβασα την άποψη του Νίκου Τζιανίδη στο «Έθνος», έριξα και μια ματιά στα υπόλοιπα, σχεδόν ομοιότυπα, κομμάτια που προσπαθούσαν κατά τον συνήθη πρόχειρο τρόπο να συλλέξουν κλικ στον ωκεανό του διαδικτύου.

Μπαίνω στο κόπο να συντάξω τις λίγες επόμενες αράδες προκειμένου να υπογραμμίσω τα εξής:

Τις μεγάλες διαφορές που συχνά υπάρχουν ανάμεσα στην δημόσια εικόνα ενός αναγνωρίσιμου προσώπου και στην πραγματική του δομή.

Την επιδερμική προσέγγιση ενός τεράστιου ποσοστού του πληθυσμού ακόμα και για θέματα που το ενδιαφέρουν ή το αφορούν.

Το συνδυασμό επιπολαιότητας και επιθετικότητας που πλήττει ανελέητα τις αντιδράσεις μεγάλου πλήθους πολιτών, τροφοδοτώντας μια αέναη απομάκρυνση από κάθε ψύχραιμο, εποικοδομητικό διάλογο.

Την δυνατότητα διαμόρφωσης δημόσιας γνώμης από ένα άτομο που χειρίζεται τα επικοινωνιακά μέσα.

Ο εκλιπών δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί, με την στενή έννοια του όρου, δημοσιογράφος. Πιο εύκολα θα κατατασσόταν σε μια περσόνα που διαμόρφωσε τα αθλητικά ήθη στην χρονική περίοδο που έδρασε, αξιοποιώντας την χαλαρότητα, την ελευθεριότητα που προέκυψε σε αυτό που περιγράφηκε ως ιδιωτικό ραδιόφωνο και τηλεόραση.

Μέσα σε ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, η όποια σοβαρότητα και αυστηρότητα της κρατικής ενημέρωσης, πέρασε σε μια ανεξέλεγκτη γέννηση ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, δημιουργώντας μια μεγάλη ζήτηση για εργαζομένους. Είτε για τεχνικούς πίσω από τον εξοπλισμό, είτε για παρουσιαστές
μπροστά στις κάμερες.

Σε κάθε κλίμακα, είτε στα λαμπερά στούντιο της πρωτεύουσας, είτε στην φτωχότερη περιφέρεια.

Ήταν μοιραίο πως αυτή η απότομη, σχεδόν βίαιη μετάβαση θα προχωρούσε πάνω σε ένα απαίδευτο κοινό με περιορισμένη έκφραση - αντίδραση, με βαθιά ποτισμένο τον μικροαστικό συντηρητισμό, και με τους κοινωνούς της τηλεοπτικής δημοσιογραφίας απροετοίμαστους, για να τεθεί, έτσι διακριτικά. Αν σε αυτά συνυπολογιστεί και η σύγκλιση ή η απόκλιση των συμφερόντων των επιχειρηματιών του χώρου με την εκάστοτε κρατική εξουσία, γίνεται αντιληπτό το σαθρό των θεμελίων .

Αυτός ήταν ο φαρδύς και μάλλον εύκολος δρόμος που βάδισε ο εκλιπών τα τελευταία 30τόσα χρόνια και όλοι όσοι πορεύτηκαν στο υπό εκρηκτική διαμόρφωση επάγγελμα που έδειχνε ολοένα να απομακρύνεται από τον όρο λειτούργημα. Είχαν, βεβαίως, προηγηθεί τα βήματα του στον «Φίλαθλο», αθλητικό φύλλο των εκδοτικών δραστηριοτήτων Κουρή.

Πέρα από το σωστό και το λάθος, ακόμα μακρύτερα από το ηθικό και το ανήθικο, οι πρακτικές εκείνων που διαμορφώνουν γνώμες πάνω στο εύπλαστο ακροατήριο, δημιουργούν μια παρακαταθήκη. Είναι στην ευχέρεια του κάθε αναγνώστη, ακροατή, τηλεθεατή να απορρίψει ή να αποδεχτεί αυτή την παρακαταθήκη. Η όποια επιλογή, τον χαρακτηρίζει.

